

FOLK OG LAND

NR. 22 — 13. ÅRGANG

LØRDAG 26. SEPTEMBER 1964

LØSSALG 1 krone

Grunnlovsforbrytelser, borgerkrigsmentalitet og anarki

Av overrettssakfører SVERRE HELLIKSEN

Det var 150 års-jubileum i år for vår høyt rettskultiverte Grunnlov. Lovord har den fått. I jubileumsåret har vi imidlertid opplevet at professor Edvard Hambro 25/4-64 utsatte iflg. Stortingstidende side 2751: «etter frigjøringen ble det ansett som nødvendig å anvende lovene med tilbakevirkende kraft — forklaringen på dette var at man mente — at vi dengang ikke hadde tilstrekkelige straffebud for å kunne ramme alle dem som burde rammes. Og det ble ansett som et rettferdskrav å ha lover som kunne anvendes, og det ble ansett som en selvfølge at disse lover måtte kunne anvendes, på hele krigstiden. Det er anerkjent at respekten for individets frihet kan måtte suspenderes under en krig».

Kaifas sa det samme. Men utsagnet er hånd mot rett, rettferdighet og frihet. Det er forherligelse av lovbrudd og anarki. Hva må de ca. 60 000 norske kvinner og menn mene som er rammet av den slags lover? Med nærmeste familie blir det hundre tusener.

Justisminister Gundersen utsatte: «Jeg stiller meg ganske uforstående til hva hr. Hambro utsatte. Vi fikk en landssvikianordning i 1942. Den ble gjort gjeldende fra det tidspunkt, og for handlinger som foregikk etter det tidspunkt. Skulle den gjøres

Professor Edvard Hambro slapp endelig katta ut av sekken.

gjeldende for handlinger som lå forut for det tidspunkt, måtte disse handlinger i objektiv og subjektiv henseende rammes av strafeloven slik den lød på handlingstiden. Dette er helt tydelig sagt i alle dokumenter og i alle proposisjoner».

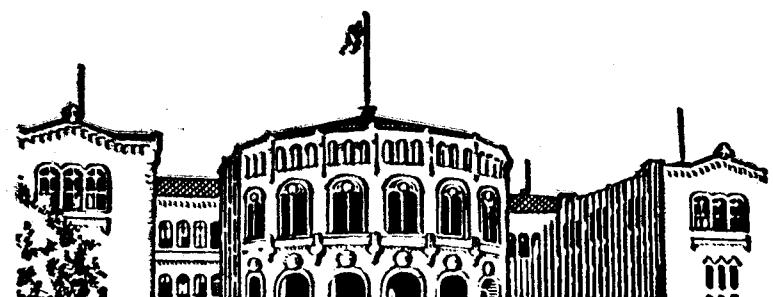
Hambros anarkibetonte rettstilstand, ikke justisministeren, var mest fremtredende under rettsoppgjøret. Dødsdommen mot Klinge (i Rt. 1946 side 196) er eksempelvis avgjort etter anordning 4/5-45 for handlinger før den tid, mot høyesterettsdommer Holmboes viktige forsvar for Grl. § 97 og mot professorene Andenæs og Castberg, som hadde av-

gitt betenkning. Landssvikianordningen er av 15/12-44. Den gjør ved §§ 2 og 6 det blotte medlemsskap i NS straffbar fra 8/4-40 (datoen for britisk mineutlegg) og den opphevet anordning 22/1 1942. Justisministeren har intet forsvar for brudd mot Grl. § 96: «Ingen kan dømes uden etter Lov eller straffes uden etter Dom». Med «Lov» mener Grl. § 96 stortingsgivne lov iflg. Grl. §§ 49, 75,a og 76. Med «Dom» menes Norges ordinære straffedommer, avgjort av ordinære straffedomstoler. I stedet ble man dømt av særdomstoler, uttrykkelig forbudt også av straffeprosesslovens § 1. Særdommerne tok imidlertid ikke hensyn til den unge Haalands dyktige forsvarers prosedyre herom og til Haalands hevdelse av at han mente kriegen var slutt 10. juni 1940 (som han måtte vite fordi avtalen i Trondheim 10. juni 1940 om våpenstillstand for igangværende krigs varighet stod oppslått i tyske forlegninger, hvor Haaland arbeidet) og han hadde utvirket løslatelse for flere norske fanger. Jfr. R.M.B. nr. 2, side 2-3, lagmannsrettskjennelsen. Jfr. fra Høyesteretts kjennelse - Altens og Hanssens dissens i nr. 3, side 9-11.

I Norge var det vitterlig okkupasjon. **Dødsdommen**
Forts. side 6

OLAF HOLM:

«Kongemakeri»

I.

Under det republikanske partis nominasjonsmøte for presidentkandidat i USA i sommer, var det et uttrykk, som stadig gikk igjen, nemlig «The Kingmakers in Northeast», kongemakerne i Nordøst, nærmere bestemt finansmagnatene i New York. De er ansett for å ville trumfe igjennom en presidentkandidat, som de mener å kunne bruke til å fremme sine (sær)interesser og som lar seg bruke til det. Da republikanerne sist seiret ved presidentvalget, ble den såvel politisk som militært farge-løse general Eisenhower skjøvet frem til fortrengsel for den ellers selvskrevne Taft. Den første viste seg å svare til hensikten.

Den samme manøvre ble forsøkt i sommer, men denne gang gikk det ikke. Goldwater ble nominert med et overveldende flertall. Det har vært en ganske pussig furting, tildels raseri på begge sider av Atlanteren. Blant mange «argumenter» som anføres mot Goldwater

er også at han er halvt eller quart jøde. Han står således rasemessig på like fot med Winston Churchill, ødeleggeren av det britiske imperium. Det kan jo tenkes, at det er slike bastarder som Forsynet Vårherre eller hva det nu er for krefter, som bestemmer den såkalte verdensutvikling, benytte seg av for å fremme «fremskrittet». Menneskene dirigerer det i hvert fall ikke. En og annen fremstående mann er et redskap, men heller ikke mer.

II.

Men, «Kongemakeri» det har vi da i fullt flor, endog i lovbestemt, organisert form her på Bjerget også. Så gjenomført som her er det ikke i USA. De henger for såvidt etter der!

For en rekke år siden ble det ved lov bestemt, at en avgått statsråd kunne stilles til stortingsvalg utenfor sin egentlige valgkrets. Senere har vi fått den bestemmelse, at hvem som helst kan stilles til stortingsvalg hvor som helst. Det har reddet mängen
Forts. side 7

MEDALJENS BAKSIDE

Disse to bilder som er tatt av Otto G. G. Falkenberg 9. april 1940 forteller en annen historie enn det heltepos en fornøyer seg med idag. Bildet tilhøye er tatt utenfor Grand kl. 13 og viser den reneste 17.mai-tilstrømning under den tyske innmarsj, som foregikk under eskort av Welhavens politi. Bildet til venstre er tatt utenfor den tyske legasjon Drammensveien 110. Politifullmektig Schønning hilser på den tyske kommanderende offiser.

RELATOR:

DIALOG MELLOM TO KUNSTNERE

A.: Når jeg ser deg som en typisk representant for de forfulgte kunstnere fra de diskriminertes krets, så undres jeg på om du tilhører den «harde kjerne» som på ren fandenskap ikke vil glemme rettsoppgjøret. Du husker hva det ble uttalt i den såkalte landssvikdebatt i Stortinget.

B.: Jeg er nok alt annet enn hard, likeså lite som alle våre kamerater som forfølgelsene har bragt i graven. Men hva det angår at jeg ikke vil glemme rettsoppgjøret så må man vel nærmest si det slik at det er de andre som gjør at jeg ikke kan glemme det.

A.: Du blir kanskje uelskverdig mottatt når du oppsøker dem som har makten på din kunstsektor?

B.: Langtifra. På det punkt kan jeg såmen ikke klage. Det hender at jeg blir mottatt som en kjær sønn der er hjemme igjen etter lang utlendighet. Men jeg kan ikke leve av elskverdighet. Det er nemlig den hake ved den at den aldri fører til noe som helst. Hva jeg enn kommer med, hva jeg enn foreslår, så blir det alltid avslått med alle slags påskudd, ofte er de uhyggelig gjennomsiktige. Det er så altfor tydelig at det ikke er mitt kunstneriske arbeide det gjelder, men min diskriminerte person. Og så vil man at vi skal glemme og innbilde oss at det bare er noen få uforbedrelige som nekter å gjøre det!

A.: Tenk litt tilbake. Når de kynisk brøt Grunnloven og satte seg ut over all anständighet under sin menneskejakt, så hendte det at enkelte behjertede og modige menn protesterte i aviser og skrifter. Da opptrådte jakten ledere med et enstemmig krav: Ro omkring rettsoppgjøret! Og hva var det så de oppgav som grunn til at de måtte ha ro? Jo, det var hensynet til de dømte selv! Den er ikke til å slå, synes jeg. Hin Bibelens fariseer ville rømme av skam og føle seg yngelig tilsidesatt overfor opphavsmannen til dette slagordet. Der har vi erkefariseeren! De som forfulgte, plyndret, satte titusener i fengsel og lot blodet strømme, de var vel desiste som brød seg om å ta hensyn til de dømte! Og nå er forsyne meg denne fariseerosten ute igjen. Hvor dan kan det bli ro så lenge den djevelske diskrimineringen fortsetter?

B.: Jeg hørte om et tilfelle forleden som jeg synes er så typisk. En av våre

større foreninger feiret sitt 50 års-jubileum. Det ble arrangeret en stor jubileumsfest, og til denne var en lang rekke av de eldre medlemmer invitert. Foreningen hadde to stiftere, den ene var død, den annen levet, om ikke i beste velgående, så levet han i all fall. Nå gledet han seg stort til å treffe gamle kamerater igjen etter mange års adskillelse. Men hva hendte?

A.: Jeg tror jeg kan gjette det. Han ble ikke invitert fordi han tilhørte de forfulgte krets.

B.: Nettopp. Foreningens eneste gjenlevende stifter og formann gjennom mange år ble ikke invitert til 50-årsfesten! Man hadde ikke noe å si på ham og de fleste medlemmer ville mere enn gjerne trenne ham igjen. Men så opptrådte en gammel grinebiter og erklærte at hvis «landssvikeren» ble invitert, så ville han øyeblikkelig melde seg ut. Det var nok. Stifteren fikk sitte hjemme. At de festende ikke fikk skålene i halsen! Det er denslags gemenheter som underminerer vår motstandskraft.

A.: For mange er det for hårdt å føle seg satt utenfor fellesskapet. I mere primitive samfunn er utstøtelse av stammen ensbetydende med dødsdom. I civiliserte forhold kan det føre til svære neuroser. Det er bare de sterkeste som kommer igjennom det uten for store sår på sjelen. Og kunstnere hører sjeldent til de sterkeste. Hvis de det hadde gjort, så ville ikke majoriteten av oss i dag ligge på kirkegården.

B.: Det er alltid farlig å satse på «feil hest». Jeg kan så godt forstå bitterheten hos dem som mener at de ikke har satset på noen hest, men bare etter evne søkt å holde okkupantenes grådighet i tømme og gjøre det bra for sine landsmenn. Mange utsatte seg for mange slags ubehageligheter og stor personlig risiko. Vi får høre at det bare var vår plikt og at ingen takker oss av den grunn. Nå ja, det var kansje dumt at vi gjorde noe som helst.

A.: Tidligere tiders herremenn hadde råd til å vise ridderlighet mot overvunne motstandere, ja god tone forlangte simpelthen at de skulle gjøre det. Massemennesket i dag tar ikke like hensyn, hans indre sociale usikkerhet forbyr ham å gjøre det. Han skyter eller henger de overvunne lederne, andre knekker han fysisk og psykisk gjennom mange års fangenskap, og de som han mener er relativt ufar-

lige for hans maktposisjon ødelegger han kalt og systematisk ved økonomisk ostrachisme. I massemenneskets stat må enhver ha en eller annen plass ved et statlig eller kommunalt grøtfat. De som ikke finnes verdige til å sitte der går sin undergang i møte.

B.: Mon tro vi kan bli brukbare massemennesker, villige hjul i robotsamfunnets maskineri? Kan vi klare å gi avkall på behovet til å tenke selv og i stedet la ensrettede aviser avgjøre hva vi skal tenke?

A.: Jeg betviler det. Vi er individualister. Det er vår feil, vår tilsynelatende utilgivelige feil. Men det er også den eneste grunn til at vi topptross av motgang, savn og tusener knuste håp lever i dag. De har ikke klart å drepe oss — i all fall ikke ennå.

Relator.

Hvis vi hadde vunnet krigen —

I DEUTSCHE NATIONALZEITUNG klipper vi nedenstående linjer av Dorian Donner om «Wenn wir den Krieg gewonnen hätten». Det egner seg ikke så godt til oversettelse, så det får stå som det er til glede for de tyskkyndige. De uthedede navn er navn på tyske skribenter og journalister i dagens Tyskland, som er like iherdige i sin lovprisning av det nydemokratiske Tyskland som de var da det gjaldt Det tredje rike.

Wenn wir den Krieg gewonnen hätten —

so geht's mir manchmal durch den Sinn — dann ständ' in unsrer Gazetten bestimmt was völlig andres drin. Herr KORN zum Beispiel, der schrieb kritisch im Feuilleton der FAZ, jedoch ganz klar antisemitisch. Das Fach beherrscht er ja komplett.

Auch für Herrn KINDLER's Illustrierte wär Krieg und Sieg das höchste Ziel,

allein schon, weil VOLUNTAS schmierte im alt-vertrauten Nazi-Stil.

Herrn MÜLLER-MAREIN's «Zeit»-Berichte wär'n braun gefärbt und aktuell. Es gäb' gar viele Lobgedichte (natürlich nicht auf Israel).

Herrn NANNEN, der im «Stern» zu Wort käm, pries die SS als Höchstes an.

Man spürt bei allem, was von dort käm: hier schreibt ein schter Hitlersmann.

So schrieben sie, von Korn bis Nannen,

Høyesterett

I gamle dager trodde man Høyesterett var setet for folkets ypperste visdom og medlemmene besjelet av alt hva der lå i begrepet: Rettferdighet. Høyesterett stod jo over Kongen. Medlemmene skulle nemlig kontrollere at kongen og hans menn ikke gjorde noe som stred mot folkets dyreste interesser. Mange fant det derfor helt i orden at høyesterett pekte ut nye menn til å styre landet etter at kongen og hans menn hadde forlatt hovedstaden i april 1940.

Tvilen meldte seg da de nye styremenn satte folket i arbeide med å utbedre flyplassene så tyskerne lettere kunne jage våre gode venner og hjelpestemann, englanderne, hjem igjen. Det hele endte jo med gråt og gru. Statsministeren mente han var for gammel til å begynne på brygga igjen, mens utenriksministeren søkte trøst i at han muligens kunne bli professor i Amerika. Men ergerlige var de. Det kom tydelig fram i kringkastinga fra London, da utenriksministeren kalte folkets åndelige fører: «Førerrederbispen» fordi denne ville ha slutt på snikmordene og all den formålsløse skytinga.

Så gikk tiden. Vikingene sørfra vant store seire, viste sin makt og krevde sin rett. De satte nye menn til å styre landet. Ingen må undres over at Høyesterett ble fornærmet og gikk sin vei. Å bli slik tilsidesatt og ringeaktet var mer enn menn av ære kunne bære. Det ble en hard tid, men mange menn skrev sitt navn i denne nyere tids historie, noen med blod, andre med store fortjenester — det sies millioner.

Mange navn vil bli husket fra denne tid, men særlig bør nevnes: Erik Solem og Wilhelm Keilhau. De var klar over at store formuer ville bli skapt under krigen og disse måtte komme hele folket til gode. Og så måtte man finne de som var skyldige i landets ulykke og straffe dem strengt og rettferdig så ingen øtere skulle

ein jeder für des Führers Heil

Doch da wir nun mal nicht gewannen, so schreib'n sie halt das Gegenteil.

Das liegt am Sinn fürs Opportune!

Drum frage ich zum Abschluss hier:

Kommt über uns je die Kommune, was bring'n sie dann wohl zu Papier?

finne på å ville styre landet om de folkevalgte midlertidig skulle måtte trekke seg tilbake under en ny invasjon. Dette satte nytt mot i kongens menn og så fikk vi alle tiders lovverk og ordninger.

Nye tider krevde et videre syn enn det som fedrene på Eidsvoll hadde hatt da de skapte den berømte grunnlov som hadde sett sine beste dager og nå tydeligvis hadde utspilt sin rolle.

Litt malurt kom det i begeret da professor Skeie hevdet at de gamle lover ennå hadde sin gyldighet og høyesterettsdommer Alt-en uttalte om landssvikansordningens § 11, nr. 9: «En straff av denne art er, så vidt vites, ukjent i andre siviliserte land, og den strider mot alminnelige straffesprinsipper».

Slikt kunne et fritt folk ikke ta hensyn til. «Folke dommen over NS» var uav vendelig. De fordømte pinssler satte bare en ekstra spiss på folkets fryd og jubel.

Alle gledet seg over at nå var endelig drømmen om «en ny himmel og en ny jord» blitt virkelighet.

Var det noen som ble skuffet? RKF.

“DER ER EN HAGE VED ALLE KORS”

Den unge norske forfatter Sven Erik Dahls bok som har vakt slik diskusjon, har vi fått mange bestillinger på. Første forsendelse vi mottok er utsolgt, men vi har bestilling inne på en ny og større forsendelse. Endel av de innløpne bestillinger har vi ikke kunnet effektuere ennå, men bøkene vil bli sendt straks vi mottar den nye forsendelse fra forlaget.

Nye bestillinger mottas. Prisen er kr. 22,— fritt tilsendt mot forskuddsbetaling over vår giro 1 64 50 eller mot oppkvar med tillegg av gebyr og porto.

FOLK OG LANDS BOK-TJENESTE, Postboks 3214,

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkvar portofritt over hele landet. Dessuten + 5% rabatt på grunprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL! Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester Thorvald A. Olsen

Skotteksgaten 20 v/ Metodistkirken. Bergen

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSMOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Mislykkede landssvikere**

Efter at vi nå i årevis er blitt fortalt hvilken ulykke NS-styret var for landet, og etter at vi alle sammen er blitt plyndret til skinnet under det påskudd at vi skulle «erstatte» den skade vi har påført det norske folk ved å holde oss til folkerettens bestemmelser for et okkupert område, får vi nå i en kronikk i selveste ARBEIDERBLADET av professor Johan Vogt vite at vi så langt fra har skadet det norske folk at vi tvertimot har medvirket til at forholde her var meget bedre enn i noe annet okkupert land.

Innledningsvis slår professor Vogt fast at det under krigshandlingene i Norge i 1940 var i alt 850 falne, eller praktisk talt det samme antall som det falt norske frivillige på tysk side på østfronten etter at Norge hadde kapitulert. Av frivillige på britisk side falt det 1150 mann. Hovedparten av de som omkom under verdenskrigen av nordmenn var ellers norske sjøfolk under fart for England, i alt 3640 mann, opplyser kronikeren. Men «de tap av menneskeliv vi fikk på grunn av selve okkupasjonen var derimot, sett i forhold til folketallet, meget små». Han kunne ha tilføyet at de også var selvforskyldte og meningsløse.

På bakgrunn av dette undersøker så Vogt hva dette kan komme av. Det klarer seg for oss å gjengi uttalelser av professor Vogt uten nevneverdige kommentarer fra vår side. Vi overlater ham med glede lederplassen i FOLK OG LAND :

«Mange av de okkuperte statene led også krigstap av arter som vi overhodet ikke kjente i Norge. Det ble således i Norge ikke foretatt tvangsutskrivning av arbeidskraft, i motsetning til hva som var tilfellet i Belgia, Nederland og Frankrike. Av de utskrevne belgiske arbeidere døde 5 000 i Tyskland, av de nederlandske 27 000 og av de franske 40 000.

Det var i Norge heller ingen hungersnød. Kostholdet i Norge var nok overmåte magert, men nordmennene var likevel ved frigjøringen sunne og friske, hva som vakte stor forbauselse hos de norske myndigheter da disse vendte hjem fra London. I Nederland var det derimot den siste krigsvinter 16 000 mennesker som døde av sult».

Efter å ha nevnt at «vi slapp således i Norge merkverdig billig fra den store krig», slår professor Vogt — forbauende nok på bakgrunn av den gjengse propaganda — fast at «det egenartede okkupasjonssystem vi fikk, med et Quislings-regime — — hadde — — en vesentlig betydning i denne forbindelse».

«Det bestod — — — bare ett alternativ for det opprettede Quislingsregime, nemlig omdannelsen av Norge til et protektorat, i likhet med de okkupasjonssystemer som man fikk i Nederland, Böhmen og Polen. Vi ville i dette tilfelle haft et langt større tap av menneskeliv enn hva vi faktisk fikk».

«I fire land opprettet tyskerne en forvaltning av politiske kollaboratører, i Norge ved Vidkun Quisling som ministerpresident, i Slovakia med Pater Josef Tiso, i Kroatia med Ante Pavelic og i Ungarn i krigens aller siste fase med Major Andor Szalazy som regjeringsjef. I dette kompaniskap var Quisling den ubetinget mest siviliserte, og også den eneste som oppnådde virkelig verdensberømmelse».

Men denne fritt-talende professor som bare av og til må gi konsesjoner til massetroskeskapen og til hetsen sier

GÖRAN ASSAR OREDSSON :**25 års minnet av andra världskrigets utbrott**

Den 1 sept. 1964 var det 25 år sedan Andra Världskriget började. Den «svenska» pressen, TV:n och radion har noga erinrat om detta och pressen inte sparat spaltmeter av skildringar om krigsutbrottet. Det är omöjligt att här på några rader vederlägga all den historieförfalskning och ensidighet som kommit till uttryck i dessa massmedia. Tidningar FOLK OG LAND, NORDISK KAMP och all övrig nationellideologisk press har under all sin utgivningstid vederlagt lögnerna, historieförfalskningarna med olika artikelmaterial. Vi kan också hänvisa till den oförvitlige amerikanske historieforskaren David L. Hoggan, som genom sitt enastående forskningsarbete har kommit till sanningen, och SANNINGEN har sönder-

smulat allt tema om enbart tysk skuld till Andra Världskrigets utbrott.

Låt oss därför vid 25-årsminnet endast konstatera. KRIGET PÅTVINGADES HITLER-TYSKLAND. Alla beslut och ödesdigra handlingar, som i Adolf Hitlers namn verkställdes, FRAM-TVINGADES av motståndareregimer som sist och slutligen i allt sitt handlande dirigerades av den mäktiga världsjudendomen, som redan vid Hitlers maktövertagande januari 1933 förklarat Tyskland krig. Följande citatplock från skilda personer och olika årtal säger sanningen om vilka krafter det var som framträngde Andra Världskriget :

Under sin PR-resa i Staterna 1936 yttrade Winston Churchill till de amerikanska officerarna: «Tyskland blir oss för mäktigt, det måste krossas, och jag kommer att göra allt för att inleda tilltrogenheten».

Samma år yttrar den judiske penningmagnaten baron E. Rotschild: «Jag skall varken sky medel eller utvägar för att inveckla det nationalsocialistiska Tyskland i krig och förinta det».

Den judiske författaren Ludwig Cohn varierade temat sålunda: «Även om Hitler än så envist söker undvika kriget, kommer han att tvingas till krig».

Samme man skriver till de franska frontsoldaterna 1940: «Även om vi judar icke är med er i skyttergravarna, så är vi med er i tankarna ty detta är VÄRT krig och ni kämpar det för oss alla».

Som ägare och genomläsare av Winston Churchills digra verk om Andra Världskriget kan jag också ge ett par citat ur dessa band: Band III sida 355 kap. «Sovjetens Nemesis» skriver Churchill: «Jag har bara ett mål nämligen att krossa Hitler. Därigenom har livet blivit mycket enklare. Om Hitler invaderat helvetet, skulle jag åtminstone kosta på djävulen ett förmånligt omnämmande i underhuset».

Samma kap. sid. 357: «Om Hitler inbillar sig att hans anfall på Sovjetrysland skulle få de stora demokraterna, som beslutat hans undergång, att vackla eller slappa av, så begår han ett grymt misstag. Vi kommer tvärtom att stärkas och uppmuntras».

Sådana omaskerade yttrin-
gar förtigas av TV, radio och press. Det passar bättre att sparka på en slagen nation, trampa på en död man. Likväl tycker man att «svensk» TV går lite väl långt, när den i sitt 25-års-

reportage den 1 sept. 1964 visar gråtande, pinade och fördrivna tyska flyktingar från polska korridoren och cyniskt kommenterar «skickligt propagandadrag av Goebbels». — Talar om «polska hårdta tag», som om det gällde ett tag i kragen, men i verkligheten gällde (enbart i Bromberg) 12857 mördade och lem lästade tyskar. Denna siffra bevisad genom internationell kontroll. I såväl FOLK OG LAND som i NORDISK KAMP har bilder av sådana lem lästade offer visats.

«Vår» svenska press skriver om samma fruktansvärda folkmord, att de var inspirerade av Hitler. Ja, vi har vant oss vid mycket. Folke Bernadotte blev ju mördat av «israeliska nazister». Snart blir väl varje mördare, sexual-taxiförare-barna osv — mördare utan vidare benämning varande «nazist».

Det nationalsocialistiska Tyskland fruktades, därför att nationalsocialismen hade anammats av varje nation, om denna ideologi fått verka vidare. Kommunismen hade erövrats inifrån! Demokratin välvde tvingats följa den nationalsocialistiska utvecklingen. Om kriget icke av Tysklands fiender framträngts 1939, hade det varit försent. Unga generationer hade hunnit växa upp, genomsyrade av den nationalsocialistiska idén. Nationalsocialismen kommit över de «revolutionära barnsjukdomarna». Därför måste kriget av Tysklands fiender framträngas 1939, innan det var försent. Alla medel togs i bruk. En av de stora stockholmsstäderna skriver i slutet av aug. 1939. «ORIMLIGA KRAV AV HITLER» och så följde kraven. «Danzig till Tyskland, folkomröstning i korridoren». Vad orimligt låg i detta? Danzig en tysk stad. Korridoren tysk befolkning.

Vid det dystra 25-årsminnet vill vi åter beklaga Europas folk som två gånger under samma århundranden kastats i fruktansvärda krig, framarbetade av världskonspiratörer som cyniskt säger «Vi skall utrota den vita rasen och har tagit krig och rasblanding till våra hjälpmedel». Vi hoppas inom de nationella leden att Europa icke en TREDJE gång skall dirigeras till slaktbänkarna.

Ännu kämpar det goda mot det onda. Ännu avlöses natten utav dager. Och ännu har icke natten varit så lång att icke solen nått oss.

Unde solkorsfanen kämpar miljoner människor för en fredlig framtid. För en framtid utan krig.

også til Terbovens karakteristikk av Quisling som «potentiert dum»: «Heri hadde han ikke rett, for Quisling var en begavet mann, i motsetning til Terboven, for hvem Quisling for øvrig nærte dyp forakt».

Og det er slett ingen där-
lig attest denne professor og politiske motstander av Quisling gir den norske fører som ble dømt og skutt av sine landsmenn: «Quisling spilte også selv en dobbeltrolle idet han utad og i hele sin propaganda opptrådte til støtte for den tyske krigsføring, på samme tid som han bak kulissene førte en høyst forgjerves kamp for norsk suverenitet mot de tyske makthavere. Vi vet nå at han i krigens siste par år bare vek tilbake for et brudd med tyskerne, fordi alternativet for hans styre ville bli et tysk protektorat, hva som ville ha påført det norske folk overmåte store byrder».

Det var sannelig nok av dem som gjorde det motsatte

av Quisling og som i dag vandrer rundt med patriotiske helteglorier. Så det er nok ikke uten grunn at kronikeren sluttelig slår fast at «en slik erkjennelse innebærer unektelig en viss avromantisering av krigen, og er derfor ikke særlig populær i Norge, i hvert fall ikke innen den eldre generasjon som selv opplevde okkupa-
sjonen».

Med frontkjemperne på østfronten

Små historier fortalt for FOLK OG LAND av legionær nr. 3761 Svendsen

ANGREPET (Fortsatt)

Det var blitt roligere over alt, bak oss var larmen av kjeder forstummet. Fremmede skikkelse, de snakket tysk, la seg i sneen bak oss, tilvenstre for oss og ved siden av oss. En skikkelse løste seg ut og kom mot oss. «Seid ihr die Norweger?» — «Ja» — «Jeg skal ha fatt i kompanisjefen deres». Fosse pekte mot høyre «Bortover der — spør etter Oberscharführer Halvorsen. Kanskje er sjefen der også!»

«Russerne begynner å skyte med bombebastere!» slo Larsen Berg fast. «Godt at de skyter så langt, de tror at det er enda flere av oss bakenfor!» — «Hvorfor skyter ikke våre?»

«Det er ikke stort å stille opp med dem», svarte Misjonæren, «de lider av kronisk ammunisjonsmangel». — «Hvorfor er ikke forsyningstjenesten i orden, tyskerne er jo ellers så gode organisatorer. Jeg forstår ikke det». — «Vel — det er to grunner. Den første kan overvinnes, den er tyskerne selv skyld i. Byråkrati kaller tyskerne det. Vi kaller det heller overdreven ordenssans — og så alle

småpavene — så du ikke det dengang i ortskommendanturen? Når små folk blir store er det fare på ferde. Det finnes jo slike typer over alt, ikke bare hos tyskerne, men de er de verste. Verst er forresten partisanene. Og det vil bli stadig verre sier jernbanefolkene.

«Det ville ikke være noen krigføring for meg!» — «Ikke for meg heller, men du ser at det gir resultater!»

«Det er i all fall noe svinestri — hvorledes skal krigen ende hvis alle skyter på alle!» — «Jeg synes synd på kvinner og barn, det er de som lider under partisankri- gen». — «Det siviliserte menneske blir stadig hemningsløsere og grusommere. Der er vi alle like enten vi er nordmenn, russere eller amerikanere» — «Glem ikke tyskerne, de er ikke bedre de heller» — «Men ikke verre heller — og det er sant».

Natten gikk tilende. Oberscharführer Halvorsen kom på ny krypende over. «Sersjant Fosse, snart går det løs! To kompanier fra brigaden, Waffen-SS av Totenkpf. er nettopp kommet».

«Der er signalet — en rakkett, den annen — nå den

tredje» ropte Ola Nordmann. Sneen skinnet som i måneskinn. Hele landskapet var klart opplyst. Bak oss tordnet skuddene fra artilleriet. Som stjerneskudd dro lysraketene over himlen, begge veier! Hollenderne foran oss åpnet en djævelsk ild. Over fienden regnet det med lyssporprosjektiler. Fosse hevet armen — tegnet til angrep. Halvorsen løp foran mot hollenderne som var blitt liggende, de skulle dekke oss i ryggen om noe gikk galt.

«Gravene våre er målet!» ropte Fosse. «For Norge! For Quisling! Hurra! Hurra!»

«Vi skal vinne frem, vi skal vinne frem, vi skal bringe seieren hjem!». En eller annen ropte ordene fra kampsangen, andre stemte i.

Tromlen på maskingeværet mitt funksjonerte udadelig. Geværet danset av fryd i hendene mine mens en rød stikkflamme foran fra prosjektilene sa «Auf Wiedersehen» før de påbegynte veien mot Ivan. Det russiske artilleri utviklet en stadig stigende aktivitet fra minutt til minutt. Mange av nedslagene kvaltes i sneen uten å anrette skade. Foran meg løp Larsen Berg, noe til venstre slik at jeg hadde fritt skuddfelt. Bak oss stønnet Misjonæren seg fremover under byrden av ammunisjonsbåndene, som han hadde hengt dusinvis av om halsen! Han hadde tatt plassen til Lars. Vi savnet Torstein svært. Til venstre for oss blir de siste russere kastet tilbake. Ivane- ne løp så nydelig foran meg. Der bak har Ola Nordmann kastet seg ned bak en snefonn, i morgendemringen kan jeg akkurat skimte hans oppplantede bajonett. De små damp-«skyer» som kommer fra munnen hans støtvis forråder hvor andpusten han er blitt av anstrengelsen og opphisselsen.

Vi kaster oss også ned — bare få pusten igjen. Der løper sjefen videre. Det er usigelig tungt å løpe i sneen. «Hurra! Hurra! Fremad legionærer!»

Vi kommer oss på bena og stormer. MG-båndet mitt forkiler seg. Jeg hadde ikke gitt meg tid til å tromle det opp. Misjonæren er blitt liggende. Han ordner sjelerolig med båndene.

«Slike nerver skulle vi ha alle sammen!» Larsen Berg holdt som meg inne med løpingen og flirte mot meg med det tannløse hullet sitt. Plutselig gikk det som et elektrisk støt gjennom kroppen hans, så løp han rett

Forts. side 7

OLGA BARÉNYI:

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

Bomstrende træt, faner, og flagg, lik, musikk, dans, klagende sårede tyske hester som ingen får gi nådskuddet, pansere, brølende rødegardister, strålende sol på den vidunderlige vakre blå mai-himmel.

Derimellom to mennesker og et barn på flukt i en liten gråmalt vogn. De må også juble og vinke, de må også le, man må ikke stikke seg ut, alt kan ennå bli godt. Herunder vet de begge, Martin og Michaela at aldri, aldri mere kan noe bli godt. Evig vil denne by forbli en kjempes stor kirkegård, evig vil de hundretusener myrdede vandre hvileløse om og lete etter livet som de mistet på grunn av en grusom stemme.

Der står en gutt, lenket til en trekasse, og klærne hans brenner, håret brenner, han vil redde seg, men kassen holder ham fast. Han faller om og kryper, kassen sleper han med, den brenner også alt. Der sitter en due og en annen due ligger der. Og den er død. Den forlate due berører stadig sin kvinnelige kamerat med nebbet — reis deg, reis deg da endelig —, men den døde due vil aldri mere reise seg. Der leker tsjekkiske barn med avskarne ører og fingre, de stopper dem i en hermetikkboks og løper med den til en flokk tyskere som må feie gaten. «Se her, spis det!» Ut av et vindu flyver tepper, pelser og klær, alt revet i filler, folkene har alt nok av slikt og ødelegger alt som kommer i hendene på dem og som de ikke kan bruke. Der står en rødearmist og kysser og omfavner tre piker samtidig, om halsen på ham henger et vekkerur i et rødt bånd. En kvinnelig rødearmist prøver en lang, gjennomsiktig nattkjole, hun trekker den utenpå uniformen og spankulerer

omkring, mens tsjekkerne krummer seg av latter.

Og fremdeles ruller de russiske pansere, i det uendelige ruller de. Kolonnen kjører forbi dem, rødearmistene brøler begeistret da de ser den vakre Michaela. Blomster flyver inn i vognen, en soldat hopper ned fra en panser og gir Michaela et kyss og en flaske vodka.

Snart vil de være ved Trojabroen. Kolonnen blir stadig stående, en uoverskuelig menneskemengde blokkerer gaten. I høytaletene blir nettopp talen til en tsjekkisk forfatter overført, man ser ham også, han står oppå en halvrommet barrikade, tykk, med åpen skjorte og fekter med armen. Gardistene kommer styrkende til — man får ikke kjøre videre, straks vil den nye borgermesteren i byen Prag holde en tale. Tilbake kommer bilene heller ikke. Det blir diskutert litt frem og tilbake, så foreslår Martin at man skal passere broen etter borgermesterens tale og kjøre tilbake igjen over en annen bro. Forslaget blir godtatt, gardistene er glad for at de påny kan underholde seg med de tykke kvinnelige rødearmister.

Her, foran Trojabroen er det en viss orden. Utsendingene fra turnforeningen Sokol står stramme i fire rekker, skolebarn har dannet espalier, noen forbund grupperer seg under fanene sine. Borgermesterens tale interesserer ingen, han sier nøyaktig det samme som den foregående taler, den tykke forfatter, har sagt og som fyrsten i Pragerkringkasteren uavslig gjentar. «Vi takker den ærerike røde hær, de tyske barbarer må betale sine grusomheter med sitt blod, vi sverger Sovjetsamveldet evig troskap».

Forts. side 7

SIEGFRIED:

Jo. sannelig er det en hake ved alle kors!

Forfatteren forsvarer seg i MORGENBLADET.

Sven Erik Dahl: Der er en hage ved alle kors. Hans Reitzel, København.

Vi har fått til anmeldelse Sven Erik Dahls «Der er en hage ved alle kors» og det var sant å si med adskillige nysgjerrighet vi åpnet den etter å ha lest kulturredaktør Egelands nedslabling av den i «Morgenbladet» og forfatterens påfølgende svar, hvor han erklærer ikke å være «nazist» og heller ikke noen «varm beundrer av Hitler». Nei, «min bok er meget alvorlig ment og den tar blant annet sikte på å avsløre noe av vår tids verdensvanvidd».

— «Jeg har satt meg fore å avsløre vår tids nazister. De tilber ikke hakekorset, men svært ofte kristenkorset. De frykter mine avsløringer, og derfor er det om å gjøre for dem å stemple meg som nazist».

Vel, det er ikke helt lett å bli klok på Dahl og hans noe eiendommelige form for humor. Men vi ser på ham som en av den unge slekt vi gamle «nazister» håper på, en som ikke umælende og ydmygt avfinner seg med de gamle legender, med de såkalte seierherrers historiekirvning.

Selv sier han om dette at

«For den generation som oplevede krigen som voksne mennesker, er følerne Bojen, som hindrer dem i at se klart. Bare tanken på krigen og Tyskland sætter dem i affekt. Sejrherrerne oplevede et drama og følede sig som helte. Den kolde forstand sætter os i stand til at skelne tydeligere og give os en opfattelse af tingene, som de gamle ikke var i stand til at få».

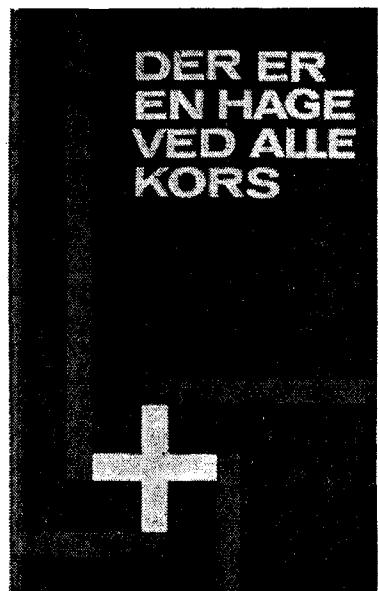
Og kort efter berører han det som vi skulle tro er noe av det poeng ved Dahls bok som Egeland og hans gelikere i den hellige enfolds leir ikke synes å begripe en dust av, det at Hitlers ideer og Hitlers målsetting blom-

strer frodig i den verden som fordømmer ham så enstemmig og så nyanseløst:

«Et stort og mægtigt rige gikk under i 1945, men genopstod i en anden form. Død og fødsel, fødsel og død, det evige kredsløb, det gælder for individerne og det gælder for nationerne. Et frø havde overvintret mellem Vesteuropas ruiner og langsomt kom det grønne træ til syne over ruinerne. Hvem havde sået det frø? Adolf Hitler. Hans frø faldt på stengrund, blandt ugræs... og i den dybe muld. Måske såede han vildt og uforstått og på udyrket mark, men den gode sæd han såede overlevede ham og førte hans livsværk videre.

I denne bog vil vi anskue Hitler og nazismen på en friere og mindre fordømmende måde end vore skolebøger og opslagsværker gør det. Det jeg hævder vil måske virke nyt og forvirrende på nogle. Atter andre vil bli forargede eller sårede, men nogle få vil måske vinde helse på sjæl og krop».

Det er akkurat dette vi her i FOLK OG LAND hele tiden har arbeidet for at folk skal gjøre. Vi har kjempet mot den fordervelige ensretting og den falske helteglorie over ting og hendelser og personer som ikke fortjener glorien.

Vi har tatt avstand fra den ensidige fordømmelse av statsmenn som riktig nok tapte krigen, men som ikke av den grunn nødvendigvis er meningsløse forbrytere og sadister slik de blant annet stadig fremstilles i det FAR-MAND og lignende organer som er mere nazistiske i ordets dårlige betydning enn selveste Adolf Hitler noen sinne tenkte seg å bli.

Vi er, som forfatteren, ighenlunde det en vanligvis legger i begrepet «nazister» og vi ser med adskillig skepsis og kritikk på både Adolf Hitler, hans medarbeidere og den politikk som ble drevet under annen verdenskrig, men vi tar også avgjort og bestemt avstand fra å godta den forløyede og hyklerske britiske krigspropaganda som gudsens sanning og urokkelige dogmer.

Slik vi forstår at bokens forfatter gjør det.

Og, la oss slå fast først som sist at vi har lest boken til Dahl med stor fornøyelse selvom vi ikke oppfatter den akkurat slik som MORGENBLADET's Egeland. Med så stor fornøyelse har vi lest den at vi har ordnet med å selge den gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE. Prisen er kroner 22,—.

Vi tror vårt blads lesere vil ha megen glede av å lese boken, som med all sin bitre hånd over hykleriet og forløyetheten i en dårlig tid må virke som den også gjør: som salt i sure jøssingøyne.

Ikke minst går Dahls hånd ut over de norske partipolitikere og alt deres vesen og uvesen og over demokratiet som sådant:

«I tiden før og lige efter første verdenskrig vandt demokratiet idé, som vi kender den i dag, frem i de fleste vesteuropæiske lande. Masserne, dvs. arbejderne og de besiddelsesløse trængte frem med deres krav om en retfærdigere fordeling af livets goder, og op af folkehævet fremsteg der folk, som formulerede disse krav. I de lande hvor demokratiet havde fået fodenest, overtog folk fra venstrefløjen og socialdemokrater efterhånden statens ledelse, og folket fik lidt efter lidt indfriet sine krav. Gennem tyverne, trediverne og fyrrerne interessererde masserne sig for politiken og politikerne, men det lader til at folk nu mener, at det er noglunde ligegyldigt hvilket parti, valget falder på. Fremskridtet vil fortsætte og levestandarden vil stige alligevel. Masserne har fået det som de vil have det, og vil fremskridtet fortsætte, gider den om nogle år ikke engang gå til valgurnerne.

Forts. s. 8.

O. K.:

BARRY GOLDWATER

Foran en ny borgerkrig i U.S.A.?

I norsk presse er det i disse dager et svare oppstyr om den republikanske presidentkandidat Barry Goldwater.

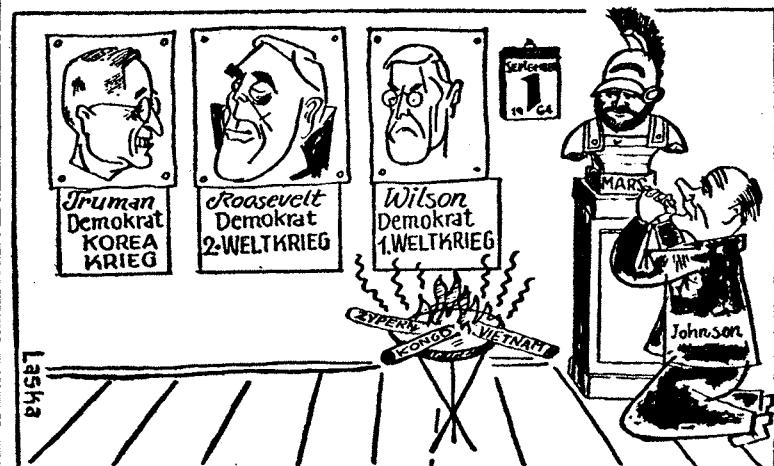
Det amerikanske borgerskap er blitt trett av den politikk som deres president har ført siden 1945 og til i dag. For Amerika har denne tid vært en skammens tid. Og nu håper borgerskapet på at «Barry» vil «reise kjerringa» som vi sier på norsk folkemål.

La oss se litt på de oppgaver som ligger foran en amerikansk president som vil redde det amerikanske borgerskapet fra undergangen. Den folkefrontpolitikken som FN har lansert og ført, fra grunnleggelsen i Moskva 1943 og til i dag har bare vært en videreføring av det nedlagte Kominterns politikk.

Samtidig som Stalin nedla Komintern (1943) ble grunnstenen til FN lagt og idealene fra det kommunistiske manifest overtatt. Hvilken forskjell er det på at borgere i alle land skal forene seg og «arbeidere i alle land forener eder»? Hvilken forskjell er det på FNs erklæring om at «Enhver (farvet som hvit) har rett til en levestandard som

En hel ny politikk må innledes. Amerika må oppstre som et selvstendig verdensrike og føre en selvstendig politikk uten FN.

Amerikas nye president må ordne Tysklandsspørsmålet. De russiske okkupasjonstropper må ut av Tyskland, og Tyskland må bli kjernestaten i Vest-Europas (Forts. s. 8)

De amerikanske Johnsonfolk og den norske dagspresse forteller at en seier for Goldwater betyr krig. Slik ser den tyske DNZ det: «Mars, du mine forgjengeres tjener, bønnhør også meg, for hvis Goldwater kommer bryter freden løs!»

Grunnlovsforbrytelser - -

Forts. fra side 1

mot Haaland fastslår det i R.M.B. nr. 2, side 9, der det heter og som også Høyesterett bygget på: «Den omstendighet at landtropene etter hvert måtte kapitulere og hele landområdet ble okkupert avsluttet ikke krigen, som ble fortsatt av Kongen og Regjeringen fra dens sete i London» (min understrekning).

Annen Haagerkonvensjon av 1907 ble vedtatt av Norge. Den har bestemmelser om **okkupasjon**, blant annet artikkel 43, intatt i Norsk Lovtidende 1910 side 500, også dens franske original. Når Norge var okkupert, så sier artikkel 43: «den lovmaessige magt — er gått over til **okkupanten**». Ellers gjelder Norges lover. Ingen mulighet for at regjeringens anordninger, gitt i utlandet, skal kunne brukes for å straffe dens medborgere. Men ondskapen i særdomstolen var så veldig, at de bevisst dømte imot den klare artikkel 43, slik professor Hambro sa i Stortinget 25/4 1964.

Om **kapitulasjon** skriver den britiske «International Law» av Oppenheim i 6. utgave II, side 433, at brudd på en kapitulasjon er **internasjonal forbrytelse** når det skjer etter regjeringsordre. Ellers **krigsforbrytelse**. Det samme gjelder **våpenstilstand** (side 440), som Norge inngikk for krigens varighet den 10. juni 1940 i Trondheim ved sin overkommando, general Ruge, etter «befaling» fra Konge og Regjering om «å innstille fiendtligheten» mot Tyskland. I 7. utgave hevder Oppenheim II, side 454, at landets straffelov gjelder under okkupasjonen («remain in force») hvis ikke okkupanten endrer eller opphever den. Det ble ikke gjort.

Ved disse opplagte ulovligheter mot sine borgere ble Norge det **eneste tysk- okkuperte land som bygget rettsoppgjør på eksile anordninger, og det eneste som ble okkupert av de allierte etter tysk okkupasjon**. Begge deler har den norske eksilregjering fortet for sine medborgere og for Høyesterett da den i Haalandsaken avsa sin kjennelse 9. august 1945 som forkastet Haalands anke.

Høyesteretts begrunnelse for at de eksile anordninger var legale straffebestemmelser har vi i R.M.B. nr. 3 side 2, som tross Stortingets enerett som lovgiver lyder: «Denne ekstraordinære myndighet måtte Kongen ha for

å kunne lede Norges delta-gelse i krigen og forberede frigjøringen». Det var 6/8 1945. Kongen og Regjeringen hadde imidlertid 7/6 - 40, da de forlot Norge, i statsråd protokollert «håpløst for Norge å fortsette krigen». Dagen før begynte demobilisering. 8/6-40 telegram fra Ruge om Kongens og Regjeringens befaling til ham om krigens innstilling mot Tyskland, imøtekommert ved avtalen 10/6 - 40. Dagen før: «9. juni kapitulerte jeg med de resterende norske stridskretter». 25/6 - 40 statsminister Nygaardsvolds utsagn: «krigen varte to måneder — Norge beseiret». Primo juli 1940: 1. norske divisjon kom ved norsk, svensk og tysk avtale hjem fra Sverige, hvor den var internert. 26/8 - 40: Kong Haakons radiotale (Sommerfeldt side 38) om at okkupantene var «de næværende makthavere» og hyldest til Administrasjonsrådet «som mellomledd» for «å opprettholde ro og orden» (okkupantens plikt iflg. artikkel 43, hvortil han trengte lovgivningsrett). 24/12 - 40:

Kongen: «Det som kanskje smørter meg mest av alt, er den uvæpnede borgerkrig som nå pågår hjemme i Norge». (Sommerfeldt side 40). Skriftvekslen mellom Kong Haakon og britisk ambassadør om Englands og Norges offisielle fastslåing av at norske borgere deltok som frivillige i britiske krigsstrategier frem til britisk seier. En deltakelse «så langt det var mulig» er Kong Haakons siste ord. Det kan leses i Aftenposten 20/9 - 46, etter annen verdenskrigs slutt da slik internasjonal korrespondanse ikke er svært, som nok kan forekomme under en krig. **Krig fra London var forbudt i Grunnlovens § 25**. Derfor — og etter avtalen 10/6 - 40 — umulig, som Kongen sier.*

Kongens ord om umuligheten av norsk krigføring fremgår også av avtale av 16. mai 1944 med hver av de tre allierte, punkt 6. Punkt 1 og 2 medførte alliert okkupasjon (etter den tyske) som eksilregjeringen forfølges søkte å få forandret. De nye okkupanter trådte da iflg. artikkel 43 inn som lovgivere etter at tyskerne kapitulerte. **Scharffenberg** skriver i Morgenbladet 27/8

U.K. av 1945. Bilag Bind III, side 114 flg.: «En ikke ualmelig mening at krigen sluttet 9. juni. — Vårt folks heder og verdighet i dag da vårt land er okkupert, er ikke kamp, men fredelig arbeide».

1964: «Natten til 8. mai (1945) kapitulerte den tyske militære ledelse på Lillehammer til representanter for de allierte. Derved ble den tyske okkupasjon avslørt av en alliert okkupasjon i henhold til avtalene av 16. mai 1944». Følgelig var norsk eksilregjering dobbelt umyndig da den utferdiget landssvakanordningen 15. desember 1944. Først iflg. artikkel 43 og så etter egen avtale, som trådte i kraft straks (§ 17 i Sovjetavtalen).

S. 703: «Tyskerne undlot å stille for retten en lang rekke fanger som de kunne ha dømt til døden for sabotasje og deltagelse i illegale organisasjoner uten å krenke krigens lover og sedvaner».

Desverre bygget også Høyesterett i standarddommen mot Haaland på innbildningen om krig med 45 dødsdommer og henimot 60 000 dommer for landssvik ved særdomstoler som resultat. Som følge derav igjen flere selvmod. Medlemsskap i det forsvarsinteresserte NS var nok til 10 års straff og økonomisk ruin, mens dommerne i Nürnberg frifant tyskere som bare var medlemmer i NSDAP. Hos seierherrene var det handlingene som ble bedømt, i Norge medlemsskap, tross de mest patriotiske handlinger av folk som tyskerne betraktet som persona non grata.

Da Norge fra 9. april 1940 til 8. juni 1940 virkelig første krig var der ikke behov for lovendring. § 86 angikk jo nettopp krig. Og krigende to månedene hadde også frigjøring som mål. Norges krig hadde intet med annen verdenskrig å bestille som det også fremgår av skriftvekslen. Sjøfartstidende 30/9 1948 skriver at i England ble nordmenn i 1940 nektet flytrenning på grunn av avtalen 10/6 - 40. General Fleischer foreslo for Kongen våpenstilstand og fred, da Norges nøytralitet var kampens mål og ikke hadde lykkes.

Professor Skeie i «Landsvik» og Castberg i «Norge under okkupasjonen» side 49, begge fra 1945, skrev at regjeringen var avskåret fra å gi bindende direktiver for hjemmebefolkningen. Skeie skrev også at vi aldri i vår historie har hatt en sådan rettsløshet (side 18 i 3. utgave) og at anordningene ikke har noen rettsgyldighet (side 19). Professor Jens Arup Seip skrev nettopp i Historisk Tidsskrift en skarp kritikk under tittel «Den norske Høyesterett som politisk organ». Høyesterettsdommer Hiorthøy i Aftenposten 18/8 1964: «Grunnloven i dag og i morgen som forfatningsmessig vern».

En del NS hadde brukte ulikt håndgripeligheter mot det de anså som dumt ifølge sin oppfatning av ren okkupasjon (slik også Høyesteretts oppfatning var uten å tillegge den slik betydning som Oppenheim), ikke krig. NS hadde lest eller blitt meddelt avtalen 10/6 - 40 og fikk ikke illegale avisar. Det var imidlertid majoriteten, på eksile, illegale anordninger og fortelser byggede misforståelser, som preget utviklingen så også rettsut-

viklingen ble den professor Hambro skildret som sitert foran i denne utredningen, og som Kong Haakon betegnet som **borgerkrig**. En illegal tilstand. Hverken legal krig eller legal okkupasjon. Og i strid med både Grunnlov og artikkel 43 i Lovtidende side 500. Man var heller ikke oppmerksom på at artikkel 43 også gjaldt okkuperte «områder», selv om der i andre «områder» førtes krig. Jfr. artikkel 42.

Mord, sprengning av fabrikker og jernbaner, bankrøverier og tyverier ble verre og verre, og da rettsoppkjøret tok til sensommeren 1945 ble denne på eksile fortelser byggede misforståelse ansett som folkets rettsbevissthet og folkerett, Grunnlov og straffelov §§ 8, 14, 40, 42, 86 m. fl. satt ut av betraktning. «Gulostens», «Osvalds» m. fl. mord og røverier førte ikke engang til tiltale. Rovmorderne ved Skrikerudtjernet på et jødisk ektepar ble frifunnet. Høyesterettkjennelsen 9. august 1945, som godtok dødsdommen over den unge Haaland, ble regnet som res judicata selv etter at skriftvekslen ble offentliggjort på britisk oppfordring. Eksempel herpå er den uhyggelige dødsdom mot Skanche.

Der finnes intet holdepunkt for eksile lovgivning, særdomstoler eller krig etter 10. juni 1940. Hambro i Aftenposten 7/1 - 63: «Også på vår side av jernsteppet ble rettigheter trådt under fotter — og rettsbegrepene krenket».

Sverre Helliksen

Oslo i august 1964.

P.S.

Skeies og Castbergs forklaring av de eksile anordningers rettskraft var den gang også den mening pressen forfektet. Aftenposten 14/4 - 40: «dette okkuperte Norge befinner seg altså ikke lenger i krig med Tyskland». Arbeiderbladet samme dag: «Kongen og Regjeringen er ikke lenger i landet og kan derfor ikke utøve myndighet innen landets grenseområde».

D. S.

*****

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

S Y N N Ø V E L I E

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

*****

Tannlege

M A R T I N K J E L D A A S

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

*****

Justisminister Gundersen forsøkte uten hell å pynte på sakene. ....

Likeså med rettergangsordningen om særdomstoler 17/2 - 45. Begge følgelig ugyldige.

Eksilregjeringens anordninger og fortelser skapte den innbildning at krigen mot Tyskland fortsatte etter 10. juni 1940. Derav fulgte hundreder av snikmord og sabotasjehandlinger med tyske represalier tilfølge. Kongens beklagelse over denne borgerkrig står ikke alene. Svenske rettslærde har uttalt det samme. «Norwegische Geschichte» (1963) av den kjente tyske professor Hubatsch skriver det s. 289. Likeså at norsk-tysk krig opphørte 10/6 - 40 og at eksilet medførte brudd på Norges statskontinuitet. Tilsvarende uttalelser fra den amerikanske professor i statsrett, Undstad, som bygger på norske, tyske og amerikanske kilder, og nå er oversatt til norsk under titelen «Sannheten om Quisling». Av Lovtidende 1910 side 486 kapitel 1, artikkel 1, kan man lese at legal krigføring kan bare de yte som opptrer i uniform eller med «fast kjennetegn» og som bærer sine våpen åpent, og det var ikke tilfellet med dem som i Norge ansås som patrioter. Oppenheim, II, side 301: «War is not a state of anarchi». Norsk Rettstidende 1946, side 702, skriver at Mil.org. først ble mobilisert etter tysk kapitulasjon, bar ikke våpen åpent.

En del NS hadde brukte ulikt håndgripeligheter mot det de anså som dumt ifølge sin oppfatning av ren okkupasjon (slik også Høyesteretts oppfatning var uten å tillegge den slik betydning som Oppenheim), ikke krig. NS hadde lest eller blitt meddelt avtalen 10/6 - 40 og fikk ikke illegale avisar. Det var imidlertid majoriteten, på eksile, illegale anordninger og fortelser byggede misforståelser, som preget utviklingen så også rettsut-

«Kongemakeri» —

Forts. fra side 1

ærgjerrighet, eller skal vi si streber, fra glemsel. Det har etterhånden utartet til gjennomført «kongemakeri». Et nærliggende eksempel blant mange andre: En (relativt) ukjent sakfører Nordenfjells etablerte seg som høyremann og superjøssing etter å ha høstet dårlige fremtidsutsikter ved forsøk på den ultraradikale fløy. Det lykkedes ham å oppnå aktoratet i en kjent og, etter hva der påstår skummel landssviksak, hvilket som kjent har vært ansett som utslag av idealisme såvel på rettens som på fedrelandet vegne. Vår venn ble som anerkjennelse for denne «innsats» stortingsmann og senere lagmann sønnenfjells. Han lengtet åpenbart tilbake til korridorene og stilte seg til valg i sin nye krets — og falt igjennom! Ryktet om de nordenfjellske bravader trakk nok ikke tilstrekkelig til å sikre partiet det mandalet, i den nye krets.

Nu er det, at det hjemmestedede «kongemakeri» kommer vår venn til redning. Partiet løste den gordiske knute ved å stille vedkommende som nr. 1 på listen i en annen og «sikker krets», som det heter. Den politisk sett umyndiggjorte menige velger hadde der bare å strø sand på. Det er nu engang hans oppgave i neo-demokratiet. Vår venn ble reddet og kunne fortsette sin marsj med høyt øyemerke.

III.

Valgloven, som ikke bestemmer, men forutsetter partidannelser (en utvekst på den demokratiske regjeringsform) har den bestemt, at kandidatene ved stortingsvalg skal pekes ut på et forutgående nominasjonsmøte. Erfaringsmessig møter der kun en håndfull folk, som har det til felles, at de alle, hver i sær går med en stortingsmann i magen. Stortingsvervet er etter hånden blitt en innbringende levevei, ikke mer krevende enn vedkommende selv avgjør. Det ligger i sakens natur, at denne nominasjon ikke kan gi uttrykk for velgernes ønsker med hensyn til hvilken person eller personer, de ønsker som sine representanter.

De få fremmøttende på nominasjonsmøtet setter opp en liste seg i mellom i den nummerorden, det lykkes dem å bli enige om. (Fra Nord-Norge foreligger en beretning om, at dette kan gå ganske forunderlig for seg og at konkurransen kan være ganske pågående).

IV.

Vedrørende valgoppkjøret har loven følgende bestem-

melse:

„Når det er avgjort hvor mange representanter, hver liste skal ha, førtas en ny stemmeopp-telling for listens kandidater på den måte, at man først teller de navn som står først på stemmesedlene. Den av listens kandidater, som ved denne oppstilling får flest stemmer er valgt. Skal listen ha mer enn en plass, teller man derpå opp de navn, som står som nr. 2 på stemmeseddelene, og den av disse kandidater er valgt, som ved begge oppstillingene tilsammen har fått de fleste stemmer, bortsett fra den allerede valgte.

Som den menige velger vil se, er han omhyggelig ute-lukket fra å ha noen innflytelse på hvilken person eller personer han ønsker til å representere seg eller å gjøre noen effektiv forandring i den nummerorden, som er bestemt på nominasjonsmøtet. Det hjelper ikke nr. 2 på listen om velgerne forsøker å få ham frem som nr. 1 ved å foreta omplasering på listen, fordi det i praksis ikke vil være mulig, at han på den måte kan få flest stemmer som nr. 1, hvilket, som man ser, er avgjørende.

IV.

Det er slike forhold, som har ført til dannelsen av «Libertas», som naturligvis er blitt møtt med tilsvarende forkjetring.

V.

Til alt dette kommer de radikale, det vil si superdemokratiske partiers uvilje mot å la sine påhit og foretagender kontrolleres av den menige velger gjennom folkeavstemning, eller referendum. En av innvendingene skal være at menigmann ikke har de fornødne forutsetninger til å kunne gjøre seg en mening om foreliggende sak!! Det må nok innrømmes, at kontroll gjennom referendum vil være en beskyttelse for demokratiet og tilsvarende ødeleggende for neo-demokratiet. Denne motvilje er derfor helt logisk.

VI.

Det er ikke til å undres over, at der knurres mer og mer høylyd. Men — «Sannheten kommer først frem i politikken, når noen har bruk for den» sa B. B. og det har nu en gang ikke det amatørvelde, som folket for tiden trekkes med.

OLAF HOLM

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Dødsdans —

Forts. fra side 4

Til venstre for broen, foran en leiegård, står en flokk menn og kvinner. Stille og ydmyke med det usikre blikket til en hund som venter pryl. Det er «hviterusserne» som ofte kom til Prag etter første verdenskrig, alle sammen var angivelig fyrster og generaler og poper, og alle bodde i Prag godt og uten å arbeide, rikelig forsørt med stipendier og bidrag fra den tsjekkoslovakiske stat. Alle var de kommunismens ørste fiender, nå står de der som tiggere, og deres talsmann, innhaveren av et elegant nattlokale i Prag, skal fortelle de røde at de i virkeligheten har vært mere og mindre kommunister alle sammen og at bare omstendighetene, ikke sant — og så videre.

På den andre siden, tilhøyre for broen står noen høye russiske offiserer og jager hver gang talsmannen tilbake når han forsøker å nærme seg dem.

Martin kjenner nesten alle «hviterrusserne», de kom ofte til Nina og til ham. Med Nina pludret de i timevis, med ham bare kort og så alltid det samme. Hver gang ville de ha penger. Dengang var de bare motbydelige, nå kan de bli farlige hvis de oppdager ham. For de selger alt til alle. Sinnelag og mennesker, det er ett fett bare de kan leve godt og uten å arbeide.

Hurtig dekker Martin vinduet hvor Lilly sitter med de for lengst visne jasmingrenner. Det virker ikke påfallende, også de andre bilister har dekket vognvinduet på venstre side med alt mulig mot den brennende sol. Pinlig og ubehagelig er det at stadig flere mennesker, som kjeder seg under den lange, patetiske tale, stirrer på Michaela. Et øyeblikk tenker han på å be henne å trekke det gule tørkle lenger ned i ansiktet, men da ville ikke han heller kunne se henne. Og det føles som han nå helst ikke vil gjøre noe annet enn å se på henne.

Endelig er borgermesterens tale slutt, mengden brøler lettet «Leve den røde hær» og bilene setter seg i bevegelse igjen.

På høyre side av gaten, like ved broen må det ha skjedd noe nytt, folk løper dit. Martin snur på hodet, mellom to pansere ser han i et lynglimt høye offiserer og midt blandt dem noe broget. Det er en stor, vakker dukke, i sirlige støvler av safianlær, i langt, blått skjørt, i hvit bluse med broderte puffermer, i svart snøreliv som er besatt med gull og perler. Dukken løper mot en offiser, øynene møter Martins, blikket hennes streifer Michaela — og så er alt en ny panser der mellom dukken og den lille bilen.

Broen, broen — aldri har den vært så lang som idag. Martin forsøker å tenke etter, men merkverdigvis husker han bare melodi til en for lengst glemt tango. «Das ist der Dank für meine Liebe, das ist der Dank für das, was war. Ich kann das grosse Rätsel heute noch nicht fassen, du hast mich eines Tages ganz

Med frontkjempene —

Forts. fra side 4

mot en russer som reiste seg fra sneen knappe fem meter foran oss og løp avsted. For sent. I tigersprang satte Larsen Berg etter. «Ikke skyt!» ropte jeg, men han hørte intet mere. Da snudde russeren seg, han holdt en maskinpistol i hånden, men rakk ikke å skyte. Som et spyd jaget Larsen Berg bajonetten sin i siden på Ivan, som falt livløs om. Så satte han støvlen sin på den falne og trakk våpnet sitt ut igjen. Ansiktet hans var forvridt. Russeren var død. «Du eller jeg!» bare en kan overleve.

Misjonæren var der igjen med trommen — i fellesskap fikk vi det fastklemte bånd ut. En prøve — takkkakkakka. Det var i orden igjen!

På ny løp vi fremover, de andre var kommet et stykke foran alt.

«Gravene våre!» — som et jubelrop. De første legionærer springer ned i dem. Maskinpistoler freser, håndgranater detonerer. Jeg blir plutselig klar over at i pausen mens jeg ventet på trom-

allein gelassen —». Broen skjelver, kanskje bryter den sammen under panserne. Han lært jo på krigsskolen, nei, det gjaldt infanteriet. Infanteriet må ikke —

— selvsagt har Nina alarmert russerne, selsomt hvorledes øynene hennes forandret seg på et øyeblikk. Da hun så ham var det overraskelse og kanskje litt glede også i øynene, men da hun så Michaela var det bare hat og hevn. Nå er de kanskje alt etter ham. I vognspeilet er det imidlertid intet å se, bare de to-tre vognerne som kjører bak ham og panserne. Vil de komme til å skyte?

Sannsynligvis ikke når man uten videre kan utrydde dem, hvorfor

skyte da? Rolig, bare rolig! Russerne og Nina stod tilhøyre for de kjørende pansere, bilen hans kjører til venstre for dem. Vognen

med forfølgere — for et tåpelig ord — forfølger — må altså først komme seg over på venstre side mellom panserne. Hvorfor lar de ham ikke ganske enkelt arrestere av rødearmisterne? Hvis de ropte

— toys, panserne ramler slik at man ikke engang ville høre et skudd. Riktig — et skudd. Hvis det bare var én bil med forfølgere — etter dette tåpelige ord — så kunne man skyte. Tar da broen aldri slutt? Man burde si det til Michaela, man burde si henne noe mere. Senere, senere, først og fremst må man tenke. Langs panserkjeden vil han ikke mere kunne kjøre på den annen side av broen, russerne kunne russerne — ikke engang de riktige ordene har man lengst. Og hvem vet om russerne vil forfølge ham. Kanskje det vil være sjekkere. Gud gi at det ble gardistene, de er dumme, de kunne man riste av seg. Broen — er vi alt på den annen side?

Altså svinge til venstre, tilhøyre kan man ikke kjøre.

len, hadde jeg kastet begge håndgranatene mine mot russerne.

Et sprang, Larsen Berg tar imot det tunge våpen, og jeg er i gravene våre. «Vi er der!» Det jubler i brystet mitt! En tysk kamerat av feltpoliti løper mot oss: «Der borte er en mg stand — hvis du ville anbringe våpnet ditt der?» — «Skal bli!» I springmarsj løper jeg dit. Herregud dette er jo nøyaktig den gamle standplassen vår! Der ute løper ivanene fremdeles. Tyske kamerater er i helene på dem. «Forsiktig med skytingen!» Sersjant Fosse kommer til. «Tilvenstre er alt frigjort — ved Pulkova kjemper de fremdeles, men de klarer det også. Totenkopf er også der bak — —

«Har Ivan stukket av — hva?» — «Ikke snakk slik — han er fordømt farlig! Så du hvorledes han forsvarer seg der bak. Stadig nye bølger, hos dem spiller menneskeliv ingen rolle. Alt for saken. Jeg har fått en voldsom respekt for ivanene».

Sersjant Fosse så i kikerten. «Nå kommer tyskerne tilbake, det er ikke til å ta feil av stålhelmene». — «Hvis de trekker forsvinningshettene over, kan du heller ikke skille mellom stålhelmene», mente en.

I graven lå døde og sårede kamerater. Mange av de døde var hollendere. Forferdende mange.

Russerne har ganske enkelt latt dem bli liggende. De har ikke hatt tid til å skaffe dem av veien.

«Vi trenger uker på å bli klar her igjen. Russerne må vi først kaste over brystvern. Men forsiktig — kanskje de har lagt miner! Hvis noen fryser, så er det stoppede jakker og filtstøvler nok!»

«Jensen!» — «Ja, sersjant» — «Saml inn de russiske soldbøker og alt skrevet. En eller annen har sikkert noe på seg!» beordret Halvorsen.

«Skal det være storutsalg nå da vi snart skal hjem? Hvor lenge blir vi liggende her?» spurte Misjonæren.

«Til avløsningen kommer, og det kan ta måneder», var Oberscharführerens svar.

Kristne Venner

Har du lyst til å treffen gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapelig samvær.

Møtetid: kl. 19.30.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvei 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Hake ved alle kors —

Forts. fra side 5

Demokratiet er overmodent og står for fald. Hitler var den første politiker i dette århundre, som indsatte, at grundlaget for demokratiet falder bort, når folk er mætte. Masserne er kun interesseret i mad og biler, og Hitler vilde gi dem begge dele. Hitlers fejl var blot, at han med vold og magt ville foregrive en udvikling, som ville være kommet af sig selv. Det bedste af hans ideer vinder stadig frem i Vesteuropa i dag, og i det ny Europas forenede stater vil de slå helt igennem.

Egeland som er en trofast vokter i dagens demokratiske barnehage, hvor man stoler på USA og England og det fantastiske demokrati som der rår, mener at foranstændende og lignende er en skamløs forherligelse af Hitler. Men så er han da også talmann for et system som mangler både selvkritikk og sans for humor.

Forfatteren gjennomgår detaljert Hitlers liv og Det tredje rikes historie og vises han gjør det tro mot sitt program: dette ikke uten videre å godta de overleverte legender. Heller ikke når det gjelder Quisling slutter han seg til det ensrettede hylekoret av «gode». I omtalen av den ikke-angrebspakt mellom Sovjetunionen og Tyskland som førte rett inn i krigen, skriver han således:

«I Norge var der kun én mand, der var i stand til at vurdere Moskva-Berlinpagten. Da pagten blev indgået, blev Arbeiderpartiets ledere helt hysteriske. De angreb både Sovjet, Tyskland og — Vidkun Quisling. Han forstod, hvorfor Tyskland var gået med i en sådan alliance med Rusland, men Tyskland kom England i forkøbet, og England og Frankrig stod vedblivende alene. Quisling skriver: «Til sidst gik England så langt, at det i næsten fem måneder sjakrede med Rusland for at få den røde hærs hjælp mod Tyskland. Ved denne skrupuløse omringelsespolitik stod Tyskland over for den militære nødvendighed for enhver pris at måtte bryde jernringen omkring Tyskland og frigøre sig fra det dræbende kvalertag. Ansigt til ansigt med denne forfærdelige trussel så Tyskland sig tynget til i så høj grad som mulig at neutralisere den ene deltaget i omringningen ved en ikke-angrebspagt.»

Denne pagt med Sovjetunionen betyder imidlertid ingen som helst udjævning af de ideologiske forskelle mellem den national-socialistiske lysanskelse og den kommunistiske. Forskellen er, lige så afgrodsdyb, som den altid har været. Denne angrebspagt mellem Tyskland og Sovjetregeringen betyder lige lidt at national-

socialisterne er blevet «brune bolchevikkere» som at Brest-Litovsk-freden gjorde kejser Wilhelm og Ludendorff til bolchevikkere. Og de røde magthavere i Moskva i dag har lige så lidt opgivet verdensrevolutionen og bolchevismen, som Stalin (?) gjorde det i 1918 ved fredsaftalens med det kejserlige Tyskland i Brest-Litovsk. («Fritt Folk» 2. 9. -39).»

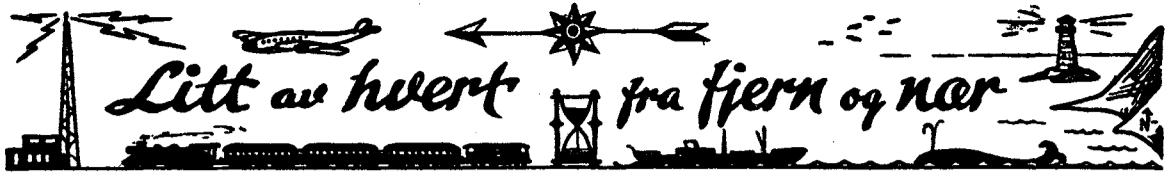
Vi tror disse små smaksprøver av Dahls bok har gitt våre lesere et inntrykk av den og skal nøyne oss med til avslutning å sitere nok en liten blomsterbukett:

«I vor tid lyder feltråbet: sameksistens og fredelig kappestrid nationerne imellem. Jeg er forholdsvis ung og troede længe, at disse slagord var nyskabelser, derfor var det lidt af en overraskelse at støde på dem i «Mein Kampf». Hitler forteller, at disse slagord var på mode længe før første verdenskrig — og siden da har vi haft mange krige. For humanister og folk med fikse ideer i øvrigt, som i ørevise har opholdt sig i støvede studerkamre, var mødet med Hitler og det virkelige liv sikkert en «krystende oplevelse», som mange af dem havde svært med at komme sig af. Hans planer om kolonisering af Russland slog den slags folk med rædsel. De havde svært ved at forstå hans ord fra «Mein Kampf»: «Statsgrænser skabes af mennesker og ændres af mennesker». I disse ord vil da vel alle historikere være enige — og hvorfor skulle så ikke han være den, som flyttede grænserne? Da Hitler skrev «Mein Kampf» var Storbritannien centrum i et verdensrige. Landet herskede over mange hundre millioner mennesker, alene i Indien, havde kolonien, boede der ca. 350 millioner mennesker. Spurgte man englænderne, hvem der

gav dem ret til at herske over inden, svarede de: Gud! Hvorfor skulle Tyskland så ikke forsyne sig af Ruslands jorde? For de fleste vesteuropæere at se stod Ruslands byggere ikke på et ret meget højere niveau end Indiens befolkning. Russerne var så heldige, at de havde et statsbærende element i deres befolkning, men store dele af befolkningen kunne hverken læse eller skrive. Havde tyske bønder koloniseret Rusland, var vi måske sluppet for at høre om kriser i det russiske landbrug. At dømme efter Hrjutsjofs uttalelser er draktersvin det eneste, man avler nok af i det russiske landbrug.»

Jo vi tror forfatteren har rett i at det er en hake ved alle kors.

TANNLEGE MAAMOEN
Hansensgt. 2
Tlf. 44 43 33

SANNHET MED MODIFIKASJONER.

Den norske dagspresse har hatt en fet tid igjen med oppgravning av lik av henrettede serbere nordpå. Den fikk godt følge av kringkasting og fjernsyn som på ny understreket hvor bestialske tyskerne var. Nå har vi ingen stor tiltro til kunnskapene hos dagens opinjondannere, men selv de burde vite at serbere som satt i Norge ingenlunde var ordinære «krigsfanger» slik de fremstilles nå. Det var Titopartianer tatt tilfange i Jugoslavia i en ulovlig krigsføring som betinget øyeblikkelig henrettelse etter vanlig krigspraksis. Imidlertid påstod de partianer som ble tatt til fange alltid at de var blitt tvunget til å vær med. Hva skulle så tyskerne gjøre? Ikke kunne de sende dem hjem igjen, for da visste de

at storparten av dem igjen tok opp sitt gamle partisanyrke, og ikke ville de skyte dem heller fordi det for noen fås vedkommende var sant hva de sa. Men vakk fra Jugoslavia måtte de og så ble en hel del av dem sendt hit til Norge og internert her i fangeleire. Folk som tjenst gjorde som vakter i disse leire har fortalt oss at disse fangene var fullstendig rabiate. Når de gjennom den stedlige befolkning fikk høre om krigsbegivenheter som gikk tyskerne mot, så gikk de fullstendig berserkergang, slo ned vaktene og bar seg som ville dyr. Tyskerne hadde ingen annen måte å holde noenlunde orden på enn å la de verste henrette. De tyske sjefene for disse leire var også som regel unge mennesker med liten erfaring (ofte også folk som på denne måte undro seg ordinær krigstjeneste) og de hadde derfor liten evne til å mestre vanskhetene. At en nå har funnet 30 lik av henrettede serbere fanger er derfor knapt noe bevis på den tyske «brutalitet». Krig er jo alltid brutal og også nordmenn har — selv da verdenskrigen var slutt — henrettet sine fanger.

*
TYSKLAND OG KINA

I et stort oppslag over hele første side går NATIONAL-ZEITUNGS redaktør dr. Gerhard Frey inn for å oppnå tysk gjenforening gjennom Kina. «Forspiller kansleren Tysklands fremtid?» spør bladet i neste overskriftslinje. Vi gjengir ellers innledningen til artikkelen, som forøvrig bl. a. dreier seg om det forestående besøk av Krustsjov: «Professor Erhard ble kansler fordi han som legemliggjørelse av velstanden syntes å sikre CDU/CSU seieren ved forbunds-dagsvalgene i 1965. Også den som ellers ikke finner Konrad Adenauers metoder fornemme, forstår i dag hvorfor «den gamle» ville holde «den tykke» borte fra stolen som tysk regjeringsjef. Visselig har den «veke Erhard» i innenrikspolitiken søkt og funnet alle slags kamper: med krigsofferne, med bøndene, med de kristelige-sosiale, med bayrerne rett og slett og med de for-drevne. Med rundt regnet halvparten av befolkningen står kansleren i strid etter ikke engang et års embets-tid. Mere måtehold viser kansleren i utenrikspolitiken hvor han bare har lagt seg ut med to makter, men riktig nok de som har frem-budt seg som forbundsfeller: Frankrike og Kina.»

Barry Goldwater —

Forts. fra side 5

Forente Stater. Makter republikanernes presidentkandidat det?

Israel må gis tilbake til araberne og det må bli et vennskapelig forhold mellom Amerika og den arabiske verden.

Hvis ikke Goldwater tar eller kan ta opp disse oppgaver får han ikke utrettet stort.

Da kan like gjerne Johnson fortsette FNs komintern- og folkefrontpolitikk inn i borgerkrigen og det amerikanske borgerskaps undergang.

Og hvis Goldwater tar denne politikken opp. Hva da med oss i Norge?

Like lite som England i 1940 kunne hindre at Tyskland kastet engelskmennene ut av norsk territorialfarvann og besatte Norge, like lite vil Amerika kunne hindre at de amerikanske ubåter i norsk territorialfarvann blir senket og Norge besatt av russiske okkupasjonsstyrker.

Hvilken glede hadde det baltiske borgerskap av at Hitler tok opp kampen mot kommunismen?

Hvilken glede kan det norske borgerskap ha av at Goldwater tar opp kampen mot Russland. Hvis det amerikanske borgerskap i 1945 hadde tatt i mot tilbud om en separatfred, og hvis det istedet for å henge Tysklands generaler hadde alliert seg med dem, så hadde Amerika i dag hatt det verdens-herredømme som det trakter efter, og det amerikanske borgerskap behøvde ikke å frykte for selv

Litt av hvert fra fjern og nær

nåværende suverenitetsattributt. Alt det andre — den såkalte Spiegelaffære — var bare et påskudd for å få de tyske venstreradikale som domsfullbyrdere — — Positivt er i Bundesrepublikken en «gaullistisk» utenriks-politikk hittil bare blitt formulert av folk uten direkte ansvar for regjeringspolitiken, av publisister eller av politiske splittesegrupper.

*
GAULLISMEN OG TYSKLAND

(KBZ) I et intervju med «Politica» (Münster) har den kjente forfatter dr. Armin Mohler uttalt seg om de muligheter som de Gaulles politikk åpner for tysk politikk: «Med Amerika kan man ikke oppnå en gjenforening. Jeg frykter av den globale interesseutstilling mellom USA og Sovjetunionen tvertimot en sementering av den tyske deling. De Gaulles Europa er derimot overhodet ikke mulig uten en gjenforening av Tyskland — — Strauss ble «skutt ned» av amerikanerne fordi han var mot den amerikanske atompolitikk. Han innstår at Europa må ha et eget atomvåpen fordi dette er det

*
FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 36, — pr. år, kr. 18, — pr. halvår i Skandinavia. Ut-20, — pr. halvår. — I nøytral om lag innenlands:

Kr. 46, — pr. år, kr. 23, — pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land

O. K.